הדלעת המופלאה

ויטנאם

בכפר אחד חיה יתומה בשם ניו-טחי-מאי. היו לה שערות שחורות מתולתלות, עיניים שחורות מבריקות וידיים זריזות מאוד.

היא חיה אצל איש עשיר, בעל אדמות הכפר. אצלו היא עבדה מבוקר עד לילה מאוחר, קצרה עשב בשביל התאואים, האכילה עופות, חפרה שורשי הטפיוקה, טאטאתה את החצר ובאומנות ארגה מחצלאות. מידיה יצאו תמיד מחצלאות נהדרות עם ציורי ציפורים ותאואים. אך בעל הבית שלה לא היה מרוצה מעבודתה, קרא לה בטלנית, נזף בה בצעקות ולפעמים גם הרביץ לה. אישתו של בעל הבית לא התייחסה אליה טוב יותר וכך גם הבת העצלנית שלהם.

כשהנערה היתומה בכתה אמרו לה "את בחורה עצלנית ומפונקת. את לא יודעת דבר. כזו כמוך איש לא יאהוב."

אך לא כך היה. בקרבת בעל הבית העשיר חיה זקנה אחת, שהתיחסה בחיבה למאי. אך מעולם לא העזה להגן עליה כי פחדה מהשכן העשיר. מאי מיד הרגישה את החיבה של הזקנה ולבה נפתח אליה כמו פרח. היא מאוד רצתה לעשות לזקנה דבר מה נעים, אך לא היה אף פעם זמן לכך. היא ניגבה את דמעותיה ורק השתחווה נמוך לאישה הטובה.

אך יום אחד, כשמאי רכבה על תאו, ראה אותה צייד נמרים צעיר. יופיה הקסים אותו מאוד והוא הסתתר אחרי קבוצת דקלים, עקב לאן היא מובילה את התאו ואחר כך בא לבעל הבית העשיר, השתחווה לו וביקש לתת לו את מאי לאישה.

"טוב" אמר העשיר "אבל תמורת זאת עליך לעבוד אצלי שלוש שנים. היא אכלה כאן הרבה אורז, ואישתי נתנה לה שתי שמלות ישנות שלה. על זה תצטרך לשלם לי בעבודתך!"

הצייד השאיר את הנשק בבית, לקח לידיו מעדר והתחיל לעבוד בשדה של בעל הבית העשיר. וזה נתן לו

תמיד לעבוד רחוק ממקום בו נמצאה מאי, כדי ששניים אלה יוכלו להפגש רק לעתים רחוקות. בכל זאת האהבה חיברה ביניהם. מאי ארגה לצעיר כובע בעל שוליים רחבים ומדי פעם נתנה לו אגוזים עטופים בעלים כך שהגבעולים יצרו צורות של שמו.
הצעיר לא נשאר חייב. הוא תפס יונה ולימד אותה לאמר רק מילה אחת "אוהב". ואז שחרר אותה וזו עפה למרעה, הייתה מתיישבת על תאו שרעתה מאי וחזרה על המילה.
עברו ימים, עברה שנה אחת ואחריה עוד שנה. בעל הבית העשיר עקב אחרי הצעיר. הוא ראה שזה עובד טוב, אך רוע-לב שלו לא נתן לו לשבח אותו. הצייד היה חרוץ, זריז ונבון. הוא מצא חן בעיניה של בתו המפונקת של בעל הבית. כשנודע הדבר לעשיר הוא התחיל לתכנן. "בקרוב הצעיר הזה יסיים את שלושת השנים של עבודתו ואני אאבד בבת אחת שני עובדים שלי. אבל אם אצליח לשכנע אותו להתחתן עם בתי, ישאר אצלי פועל טוב."
הוא התחיל מדי פעם לרמוז לצייד הנמרים והציע לו להתארס עם בתו, אך הצעיר אהב רק את מאי.
סיום עבודתו התקרב ואז בעל הבית התייעץ עם אישתו.

"אם הוא לא יראה את מאי זמן מה, הוא ישכח אותה ואז יפנה לבת שלנו" אמר העשיר."
"לכן אני מציעה לזרוק אותה לנהר" ענתה אישתו. וכך

הם סיכמו. וכשהנערה הלכה לנהר לכבס את הלבנים שלהם אישתו של בעל הבית התגנבה אחריה ודחפה אותה לנהר.
המים העלו קצף סביב הנערה. הדרקון הירוק, שליט הנהר, תפס אותה והיא הבינה שסופה קרוב. מעומק המים ראתה פתאום עץ שעליו טיפס צמח עם דלעת גדולה ויפה.

"כמה שאני מקנאה בך!" נאנחה מאי.
"את מקנאה בדלעת?" השתומם הדרקון "את, בן-אדם, רוצה לחיות כמו דלעת?"
"כן!" אמרה הנערה "הרי החיים שלי אינם חיים ומעולם לא יכולתי לעשות את מה שרציתי. והדלעת הזו מאושרת יותר ממני. היא מתחממת בשמש, העלים מלטפים אותה ורוח נוגעת בה. ואם היא תרצה ליפול, בני אדם יעשו ממנה כלי יפה."
"טוב" הסכים הדרקון "אאפוך אתך לדלעת!"
והוא הוציא את גופו מהנהר, זרק את מאי למעלה והיא הפכה לדלעת תלויה על עץ סמוך לחוף.
עשכיו ניו-טחי-מאי יכלה לנוח בפעם הראשונה. היא הייתה מאושרת לולא הדאגה לאהוב לבה.
ובינתיים בעל הבית הודיע לצייד הנמרים כי מאי ברחה עם קוסם נודד. אלא שהצעיר לא האמין. הוא היה גשש מעולה. עקבות מאי הובילו אותו לנהר ושם נעלמו. הוא לקח קנה במבוק ארוך והתחיל לגשש בקרקעית הנהר, ובכך הפריע לדרקון הירוק. הדרקון הוציא את הקנה מידיו ונהם בכעס על הצעיר. צייד הנמרים לא מצא את אהובתו, ובכל זאת לא איבד את התקווה, וכל הזמן חשב עליה.

ימים שלווים עברו על ניו-טחי-מאי. כמו תמיד הנהר זרם בשקט, הדרקון הירוק רחץ בעומק המים, ומדי פעם עברה עם הזרם סירת דייגים. שקט שרר סביב.
פעם הגיע לחוף הזקנה, השכנה של מאי. היא נעמדה סמוך לעץ שעליו תלויה הייתה הדלעת והביטה למעלה.
"איזו דלעת נהדרת! חבל רק שאינני יכולה להגיע אליה" נאנחה הזקנה "הייתי עושה ממנה קערת פרי יפה או קנקן."
והדלעת התחילה להתנדנד על הגבעול שלה ופתאום נפלה לידיה של האישה.
"איזה יופי!" קראה הזקנה "עכשיו אחתוך אתך". אבל הדלעת התחילה להתנדנד כאילו אומרת "לא. לא צריך."
"אא, את צודקת. מוטב להשאיר אותך כמו שאת" החליטה הזקנה "את יפה כל כך. חבל לחתוך."
והדלעת שוב התנדנדה כאילו אומרת "כן."
האישה הלכה ביתה ושמה את הדלעת על מדף, קרוב לתנור.
מאותו היום חייה של הזקנה נעשו קלים. אם מישהו נתן לנ דג במתנה, למחרת הדג היה כבר מתובל ומוכן לאכילה. בערב היא הייתה מביאה הביתה חבילות

צמחים שונים ובבוקר הייתה מוצאת בפינה מחצלאות מוכנות. ועוד כאלה יפות שקל היה בשוק למכור אותן. הזקנה לא ידעה מי מקל כך על חייה. ולא פעם ניסתה לגלות את הנפש הטבה העוזרת לה, אך כל פעם הייתה נרדמת כשרק הורידה את ראשה על המחצלת הרכה. אך פעם אחד, כשהזקנה באה שוב לשוק, צייד הנמרים

הצעיר ראה את המחצלאות שהביאה למכירה.
"מאין אלה?" שאל את האישה "הכרתי נערה אחת שידעה לארוג כאלה, אך היא נעלמה."
הזקנה הודתה בכך שהיא מוצאת את המחצלאות מוכנות כל בוקר בביתה, ושבעצמה היא לא יודעת מי מביא אותן אליה. ואז צייד הנמרים ביקש שהיא תראה לו את ביתה. בערב הוא הסתתר ליד קיר הבית והתחיל לעקוב בנעשה. הזקנה שתתה כוס תה ונרדמה. האש בתנור כמעט כבתה ורק הירח האיר את האדמה באור כחול-ירוק.
ואז הדלעת המונחת על המדף התחילה לנוע, בקול יבש התפרקה לשנים ומתוכה יצאה נערה קטנטונת. היא החזיקה בידיה בקצה המדף והתחילה לגדול עד שהפכה לניו-טחי-מאי. בשקט זמזמה שיר ובשקט גמור סידרה את הבית, ניגשה לזקנה הישנה ובזהירות כיסתה אותה בשמיכה.
בא השחר, טל ירד, ציפורים התחילו לשיר. "מה אעשה?" שאל את עצמו צייד הנמרים הצעיר "איך לשחרר את מאי מהכישוף?"
ואז הוא נזכר ביונה. הוא שרק והציפור באה אליו. הרבה זמן לחש לה הצייד עד שהציפור הבינה מה רצונו. ואז עפה לתוך הבית, תפסה את הדלעת הסדוקה וזרקה אותה על התנור.
הדלעת נפלה לתוך גחלים לוחשות שבתנור. התרוממה להבה, הדלעת, כלי המסתור הקסום של ניו-טחי-מאי נדלקה, נחרכה והפכה לאפר. הכישוף של הדרקון פג ולנערה לא נשאר איפה להסתתר. ורק ידיו החזקות של צייד הנמרים היו למגן שלה.
מאז ניו-טחי-מאי וצייד הנמרים כבר לא נפרדו, חיו זמן רב והיו מאושרים.